

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. april 2015. godine
Ref. br.: RK 792/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KO22/15

Podnosilac

Ombudsman Republike Kosovo

**Zahtev za ponovnim razmatranjem rešenja o neprihvatljivosti u slučaju
KO155/14 Ustavnog suda Republike Kosovo, od 13. novembra 2014.
godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija
Arta Rama-Hajrizi, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je ombudsman Republike Kosovo, g. Sami Kurteshi.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje o neprihvatljivosti Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) u slučaju KO155/14, od 13. novembra 2014. godine.

Predmetna stvar

3. Podnosilac zahteva traži ponovno razmatranje rešenja o neprihvatljivosti Suda u slučaju KO155/14. On tvrdi da je rešenje ništavno i neodlučeno, jer je doneto bez kvoruma i stoga, u suprotnosti sa članom 19. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članovima 113.2 (1) i 135.4 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članovima 29. i 30. Zakona.

Postupak pred Sudom

5. Dana 26. februara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
6. Dana 27. februara 2015. godine, predsednik Suda je odlukom br. GJR. KO22/15, imenovao sudiju Artu Ramu-Hajrizi za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik Suda je odlukom br. KSH. KO22/15, imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Ivan Čukalović i Enver Hasani.
7. Istog dana, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva predsednici Republike Kosovo.
8. Dana 2. marta 2015. godine, sudija Robert Carolan je pismeno tražio od predsednika Suda da mu se, u skladu sa članom 18. paragraf 1.1 Zakona i članovima 1. i 2. Pravilnika o sudskom ponašanju za sudije Ustavnog suda, dozvoli izuzeće "iz učešća u većanju i glasanju o ovom predmetu".
9. Dana 17. aprila 2015. godine, Sud je, u odsustvu predsednika Suda, većao o zahtevu podnosioca za izuzeće predsednika Suda i jednoglasno odlučio da odbije zahtev. (vidi: *Odluka o zahtevu za izuzeće predsednika Ustavnog suda Republike Kosovo, od 17. aprila 2015. godine.*)
10. Istog dana, Sud je shodno odredbama Zakona i Poslovnika o radu kao i svoje uspostavljene sudske prakse, razmatrao je zahtev sudije Roberta Carolana da bude izuzet i odlučio, većinom glasova, da odobri njegov zahtev i da ga isključi iz učestvovanja u zahtevu KO22/15, pošto bi sudija Robert Carolan mogao biti u sukobu interesa.
11. Član 18. (Isključivanje sudija), stavovi 4. i 5. Zakona glase:

“[...]”

4. Odluka o isključenju sudije mora biti osnovana.

5. Sudija koji je svestan činjenice da ispunjava najmanje jedan od uslova za isključivanje iz postupka, je dužan da o tome pismenim putem obavesti Predsednika ustavnog suda i zatraži isključenje iz postupka. U tom slučaju, stavovi 4 i 5 se primenjuju uz odgovarajuća prilagođavanja.”

12. Štaviše, pravilo 7. (Postupak izuzeća), stavovi 1. i 6. Poslovnika o radu, glasi:

“(1) Čim sudija primeti jedan od razloga za njegovo izuzeće, predviđeni u članu 18. Zakona o Sudu, ili ako sudija veruje da postoje druge okolnosti koje povećavaju osnovanu sumnju prema njegovoj ili njenoj nepristrasnosti, on ili ona će se izuzetim da učestvuju u postupku i objasniti razlog u pismenom obliku predsedniku Suda. Kopija objašnjenja će se dostaviti svim sudijama.

[...]

(6) Kada je sudija izuzet sa postupka, Sud će u svakoj pismenoj odluci ili presudi navesti da sudija koji je izuzet nije učestvovao u postupku.”

13. Shodno dobro uspostavljenoj praksi Suda, na osnovu Zakona i Poslovnika o radu, zahtev za izuzeće se podnosi čim sudija sazna bilo kakav razlog za njegovim izuzećem. O zahtevu za izuzeće sudije iz postupka se diskutuje i glasa se o tome u odsustvu dotičnog sudije. Ukoliko se zahtev odobri, sudija neće učestvovati na većanju i glasanju slučaja, i njeno/njegovo ime se neće pojaviti u sastavu Suda u konačnoj odluci. (vidi slučajeve: KI88/10 podnosilac: *Agim Paca*, rešenje o neprihvatljivosti od 22. decembra 2010. godine, KI70/11 podnosioci: *Faik Hima, Magbule Hima, Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, i KI79/12 podnosilac: *Tanasko Djordjević i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. decembra 2013. godine).

14. Dana 17. aprila 2015. godine, Veće za razmatranje je podržalo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu da zahtev proglasi neprihvatljivim.

15. Dana 20. aprila 2015. godine, rešenje o neprihvatljivosti je dostavljeno sudijama.

Pregled činjenica

16. Dana 13. novembra 2014. godine, Sud je doneo osporeno rešenje o neprihvatljivosti u slučaju KO155/14, podnetom od strane ombudsmana, koji je i u ovom konkretnom slučaju podnosilac zahteva. Sud je utvrdio da je zahtev u slučaju KO155/14 bio neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan, u skladu sa pravilom 36, stavovi 1.c i 2 Poslovnika o radu. Sud je odbacio i zahtev za uvođenje privremene mere.

17. Predmetna stvar zahteva u slučaju KO155/14 je bila ocena ustavnosti ukaza br. DKGJK-001-2014 predsednice Republike Kosovo, od 31. avgusta 2014. godine o potvrđivanju nastavka mandata međunarodnih sudija Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: ukaz). Podnosilac zahteva je tvrdio da je ukaz u

suprotnosti sa ustavnim postupkom za izbor sudija Ustavnog suda, što je propisano članovima 114.2 [Sastav i mandat Ustavnog suda], 65 (11) [Nadležnost Skupštine] i 84 (19) [Nadležnost predsednika] Ustava.

18. Podnosilac zahteva naglašava da je pokrenuo *ex officio* istragu u vezi sa postupkom koji je doveo do odluke Ustavnog suda u njegovom slučaju KO155/14. Tokom istrage, podnosilac zahteva je primio pismo od sudije Roberta Carolana (vidi poglavlje: navodi podnosioca).
19. Dana 26. februara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu KO22/15.

Navodi podnosioca

20. Podnosilac zahteva tvrdi da osporeno rešenje o neprihvatljivosti KO155/14 nije usvojeno u skladu sa članom 19. [Donošenje odluka], stav 2 Zakona, koji propisuje: *“Ustavni sud postiže kvorum, ukoliko je prisutno sedam (7) sudija”*.
21. Izgleda da je podnosilac zahteva pokrenuo *ex officio* istragu o postupku koji je doveo do rešenja o neprihvatljivosti i kao odgovor, sudija Robert Carolan ga je obavestio:

“Nisam učestvovao u razmatranju ili odlučivanju Suda, jer sam sebe prethodno izuzeo iz učešća u razmatranju i odlučivanju Suda u vezi sa slučajem [KO155/14]”.

22. Prema podnosiocu zahteva *“sudija Carolan je, takođe, poslao kopiju unutrašnjeg komuniciranja Ustavnog suda, koji prema njemu potvrđuje njegovo izuzeće iz predmetnog slučaja”*.
23. U tom pismu, sudija Robert Carolan je, takođe, naveo:

“Ja sam bio prisutan u Ustavnom sudu kada je razmatrano i odlučivano o slučaju KO155/14”.

24. Podnosilac zahteva je, takođe, tražio da se predsednik Ustavnog suda Republike Kosovo isključi iz učešća u novom postupku, u vezi sa ovim konkretnim zahtevom. Podnosilac zahteva smatra da predsednik Suda treba da se isključi, navodno, *“[...] zbog (1) njegovog angažovanja u unutrašnjim diskusijama EULEKS-a o postupku imenovanja trojice međunarodnih sudija, i (2) njegovog eksplicitnog navođenja da zaobilaženje Skupštine neće predstavljati ustavnu povredu u ovom slučaju.”*

Prihvatljivost zahteva

25. Kako bi Sud bio u stanju da reši žalbu podnosioca zahteva, prvo treba da ispita da li je podnosilac ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani u Ustavu u dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom o radu.
26. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da Sud nije doneo važeću odluku u svom prethodnom slučaju KO155/14, jer nije bilo kvoruma u momentu kada je Sud odlučio o tome.

27. Sud ponavlja da se bavi zahtevima podnetim na osnovu člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] stav 2 Ustava, koji propisuje:

“2. Skupština Kosova, Predsednik Republike Kosovo, Premijer i Ombudsman su ovlašćeni za podnošenje sledećih pitanja:

(1) saglasnost zakona, dekreta Predsednika i Premijera i uredbi Vlade, sa Ustavom;

(2) saglasnosti Statuta opština sa Ustavom.”

28. Iz te ustavne odredbe proizilazi da se Sud, u principu, može baviti zahtevima podnetim od strane ombudsmana.

29. Međutim, ova žalba ne spada u okvir ove ustavne odredbe, kao i što može biti zaključeno iz analize i sudske prakse Suda (vidi slučaj: *KO97/12: podnosilac zahteva: Ombudsman, presuda od 12. aprila 2013. godine*).

30. Sud se poziva i na član 132. [Uloga i nadležnosti Ombudsmana] Ustava, koji propisuje:

“1. Ombudsman nadzire i štiti prava i slobode pojedinaca od nezakonitih i neregularnih radnji javnih organa.

2. Ombudsman je nezavistan u sprovođenju svoje dužnosti i ne prihvata uplitanja ili uputstva ostalih organa ili institucija, koje sprovode vlast u Republici Kosovo.”

31. Shodno tome, Sud zaključuje da u ovom zahtevu KO22/15, podnosilac ne pokreće nijedno pitanje koje bi eventualno palo u okvir njegove nadležnosti, kao što je propisano ustavnim odredbama. Dakle, kada je podnosilac podneo zahtev, nije obavljao svoje ustavne funkcije i nadležnosti. Štaviše, podnosilac zahteva nije uspeo da navede povredu specifičnih ustavnih odredbi, koje se odnose na njegova prava i osnovne slobode, kao i na prava i slobode pojedinaca ili grupe.

32. Sud podseća da svaki podnosilac zahteva, uključujući i podnosioca ovog zahteva, treba da podnese zahtev u okviru svojih nadležnosti i delokruga propisanih Ustavom i zakonom.

33. U tom smislu, Sud se poziva na odluku br. 29, od 31. maja 2010. godine Ustavnog suda Republike Albanije, koji je razmotrio zahtev podnet od strane ombudsmana Republike Albanije, koji je tražio poništenje zakona, u vezi sa pravnom valjanosti uspostavljanja vlasništva nad poljoprivrednim zemljištem.

34. U ovom slučaju, Sud primećuje da je Ustavni sud Republike Albanija utvrdio:

“Prema članu 60. Ustava, Ombudsman štiti prava, slobode i legitimne interese pojedinaca od nezakonitih ili nepravilnih radnji ili propusta upravnih javnih organa. Dakle, njegov interes da pokrene proces pred

Ustavnim sudom mora biti u vezi sa njegovom ustavnom funkcijom koju vrši u slučajevima kada su kao posledica primene zakona, podzakonskih akata, radnji ili propusta državne uprave, povređena osnovna prava i slobode pojedinaca. Ove povrede moraju biti upisane tokom aktivnosti Ombudsmana, kao što su razmatranja žalbi, zahteva i obaveštenja dostavljenih instituciji Ombudsmana.”

35. Pored toga, Ustavni sud Albanije je utvrdio da pokretanje postupka od strane ombudsmana *“[...] treba da se smatra opravdanim, ako podnosilac zahteva uspe da dokaže da je posledica direktna, znači da direktno proizilazi iz predmeta razmatranja; da je trenutna i, prema slučaju, usko povezana sa funkcijama i odgovornostima dotične organizacije“.*

36. Konačno, Ustavni sud Albanije je utvrdio:

“Nijedna institucija ili javni organ, u sastavu jedne od tri grane vlasti, ne može se mešati u razmatranje i rešavanje pitanja koja bi, u zavisnosti od slučaja, bila glavni predmet aktivnosti organa ili drugih ustavnih institucija“.

[...]

“To znači da je u ustavnom i pravnom pogledu, vlast za deljenje pravde, tj. vlast za rešavanje građanskih sporova data sudovima“.

37. Sud se poziva i na odluku br. 40 od 16. novembra 2007. godine Ustavnog suda Republike Albanije, gde je ombudsman Republike Albanije osporio ustavnost pojma *“prebivalište”* u *“Izbornom zakonu Republike Albanije“.*

38. U ovom slučaju, Ustavni sud Republike Albanije je utvrdio:

“Kako što je navedeno i u dosadašnjoj praksi ovog Suda, Ombudsman, kao jedan od subjekata koji može da pokrene proces pred Ustavnim sudom na osnovu člana 134/2 Ustava, treba da opravda svoj interes u konkretnoj stvari. Njegov interes mora biti povezan sa ustavnom funkcijom koju vrši kada se kao rezultat sprovođenja zakona, pravnog normativnog akta, delovanjem i nedelovanjem javne uprave, krše osnovna prava i slobode pojedinaca. Ove povrede moraju biti upisane u aktivnostima Ombudsmana, prilikom razmatranja žalbi, zahteva i obaveštenja koja su podneta pred njim.”

[...]

“Ustavni sud smatra da je neophodno da još jednom pomene definiciju pojma „interes“ u predmetu podnetom od strane Ombudsmana, na osnovu člana 134/2 Ustava, gde se predviđa da ovaj organ može podneti zahtev pred ovim Sudom samo za slučajeve koji imaju veze sa njegovim interesima. Prema članu 60. Ustava, Ombudsman je ustavni organ zasnovan da zaštiti prava i legitimne interese pojedinca od nezakonitih ili nepravilnih radnji ili propusta javne uprave.”

39. Pored toga, u toj odluci Ustavnog suda Repulike Albanije, navedeno je da: *“nije uloga Ombudsmana da deluje u ime pojedinca u Sudu. Pravni lekovi se moraju prvo i pre svega iscrpeti od strane pojedinca. Međutim, kada pojedinac iz bilo kog razloga nema efektivan pristup takvim pravnim lekovima, Ombudsman može da ima svojstvo da proveri da li je došlo do povreda ljudskih prava. Takva mogućnost je predviđena u nekim zemljama putem ustavne žalbe”* (vidi: *“Odnos između Ombudsmana i pravosudnih organa”* i Konferencija nacionalnih ombudsmana evropskih zemalja, održana u Ljubljani 2001. godine).
40. Sud takođe primećuje da *“ovlašćenja ombudsmana, u odnosu na sudsku vlast, mogu biti takva da ne ugrožavaju nezavisnost sudija i njihovu nepristrasnost u donošenju sudskih odluka* (vidi: *„Odnos između Ombudsmana i pravosudnih organa“*, Konferencija nacionalnih ombudsmana evropskih zemalja, održana u Ljubljani 2001. godine).
41. Sud primećuje da ombudsman i druge javne vlasti, nemaju ustavne nadležnosti da istražuju postupak donošenja odluka nezavisnih sudskih organa.
42. Prema ombudsmanu, istraga *ex officio* je pokrenuta u pogledu postupka koji je doveo do usvajanja rešenja o neprihvatljivosti u slučaju KO155/14.
43. Sud ponavlja da je nezavisni organ, koji štiti Ustav i konačni je tumač Ustava. Zapravo, član 112. Ustava propisuje:
- “1. Ustavni sud je konačna vlast u Republici Kosovo za tumačenje Ustava i saglasnosti zakona sa Ustavom.*
- 2. Ustavni sud je potpuno nezavistan u obavljanju svojih dužnosti.”*
44. Pored toga, Sud podseća da je *„Kosovo demokratska Republika, koja se zasniva na načelu podele vlasti i kontrole balansa među njima, kao što je određeno ovim Ustavom“* (vidi: član 4.1 Ustava).
45. Uloga Ustavnog suda *vis-à-vis* zakonodavstva, izvršne vlasti i pravosuđa je da osigura da su njihovi postupci u skladu sa Ustavom.
46. Štaviše, Sud ponavlja da Ustav predviđa sudijama Suda imunitet za donete odluke ili mišljenja, izražena u delokrugu njihovih mandata. Zapravo, član 117. [Imunitet] Ustava, propisuje: *“Sudije Ustavnog suda uživaju imunitet od krivičnog gonjenja, građanske tužbe ili razrešenja zbog donešenih odluka, iznetog mišljenja i preduzetih mera tokom obavljanja svojih dužnosti kao sudije Ustavnog suda.”*
47. Sud se takođe poziva na svoju sudsku praksu, gde je utvrdio: *“Prema ustavnoj teoriji i praksi, različiti pravni sistemi prepoznaju i primenjuju dve kategorije, ili strane, koncepta parlamentarnog imuniteta. Prva kategorija je izuzetak od odgovornosti u sudskim postupcima bilo koje prirode za izneta mišljenja, način glasanja ili donetih odluka tokom njihovog rada kao poslanici i drugih dela preduzetih prilikom obavljanja njihovih funkcija. Ova vrsta imuniteta se nastavlja nakon što se njihov mandat poslanika okonča i neograničenog je*

trajanja. Oni nikada neće biti obavezani da odgovaraju bilo kome niti bilo kakvom sudu za takve postupke ili odluke. Ovo je jasno propisano Ustavom Kosova. Ovo predstavlja funkcionalni imunitet.” (vidi slučaj: KO98/11, podnosilac zahteva: Vlada Republike Kosovo, presuda od 20. Septembra 2011. godine). Ovaj funkcionalni imunitet, takođe garantuje nezavisnost Sudu.

48. Sud podseća da *“u obavljanju svojih sudijskih funkcija, sudije su nezavisni prema zakonu, a njihove odluke ne bi trebalo da budu predmet bilo kakve revizije van žalbenih postupaka, kao što je propisano zakonom. Izvršne i zakonodavne vlasti treba da obezbede da su sudije nezavisne i da se ne preduzmu koraci koji bi ugrozili nezavisnost sudije. Treba, takođe, naglasiti da su sudije nezavisne u javnom interesu.”* (vidi: *“Odnos između Ombudsmana i pravosudnih organa“*, Konferencija nacionalnih ombudsmana evropskih zemalja, održana u Ljubljani 2001. godine).
49. Sud podseća da je glavna tvrdnja podnosioca zahteva za ponovno razmatranje slučaja KO155/14 nedostatak kvoruma kada je rešenje usvojeno.
50. Sud podseća da član 22. Zakona reguliše postupak koji Sud treba da sledi prilikom donošenja odluke o prihvatljivost i neprihvatljivosti zahteva.
51. Zapravo, nakon dodeljivanja zahteva od strane predsednika Suda sudiji izvestiocu i Veću za razmatranje sačinjenom od troje sudija, sudija izvestilac predstavlja izveštaj Veću za razmatranje o prihvatljivosti zahteva. Veće za razmatranje diskutuje o tome i preporučuje Sudu neprihvatljivost zahteva. Nema daljeg većanja i glasanja.
52. U ovoj fazi postupka, pošto nema daljeg većanja i glasanja, kvorum od sedam (7) sudija nije propisan Zakonom. Postupak se odvija između sudije izvestioca i Veća za razmatranje od troje sudija, koji su prisutni, većaju i glasaju.
53. Ako se predložena neprihvatljivost zahteva jednoglasno podrži od strane Veća za razmatranje, tada se rešenje o neprihvatljivosti dostavlja svim sudijama.
54. Štaviše, prema članu 22. stavovi 8 i 9, sudije koje nisu članovi Veća za razmatranje imaju rok od 10 dana, nakon što im se dostavi nacrt rešenja, da mogu da se protive predlogu o neprihvatljivosti. Rešenje se smatra usvojenim, ako se nijedan od sudija ne protivi neprihvatljivosti.
55. Kada se usvaja, sudija izvestilac i predsednik Suda potpisuju rešenje o neprihvatljivosti, koje se objavljuje i postaje konačno.
56. Sud podseća na član 22. stavovi 6 do 9 Zakona, koji propisuju:

“[...]”

6. Veće za razmatranje procenjuje prihvatljivost podneska. Veće za razmatranje se sastoji od troje sudija određenih od strane predsednika Ustavnog suda, u skladu sa procedurom koja je određena poslovníkom o radu.

7. Ukoliko veće za razmatranje jednoglasno dođe do zaključka da zahtev ne ispunjava formalne uslove za dalje vođenje postupaka i iz tog razloga nije dozvoljen, veće svim sudijama prosleđuje predlog-odluke kojim se zahtev odbija zbog neprihvatljivosti. Veće za razmatranje preuzima sve neophodne mere da se osigura dostavljanje predloga-odluke svim sudijama koji se trenutno ne nalaze na teritoriji Kosova.

8. Ukoliko u roku od deset (10) dana od dana prijema predloga-odluke, sudije koji nisu članovi veća za razmatranje ne protive ovom predlogu-odluke, onda predsednik Ustavnog suda potpisuje i objavljuje odluku kojom se odbija podnesak zbog nedostatka prihvatljivosti.

9. Ukoliko veće za razmatranje dođe do zaključka da je podnesak prihvatljiv ili ukoliko se najmanje jedan od sudija koji nije bio član veća za razmatranje protivi predlogu odluke kojom se odbija podnesak, predmet se prosleđuje sudskom veću. Sudsko veće tokom usmenog raspravljanja u potpunosti razmatra prihvatljivost i osnovanost podneska i donosi odluku na osnovu odredbi ovog zakona.”

57. Sud precizira da je slučaj KO155/14 preliminarno diskutovan 27. oktobra 2014. godine i da je 4. novembra 2014. godine, Veće za razmatranje jednoglasno usvojilo izveštaj sudije izvestioca i nacrt rešenja o neprihvatljivosti.
58. Istog dana, rešenje o neprihvatljivosti je poslato svim sudijama sa zahtevom za komentarima u narednih deset (10) dana, u skladu sa članom 22. stavovi 7 i 8 Zakona. Nakon isteka roka za prigovore na rešenje o neprihvatljivosti, ono je potpisano od strane predsednika Suda i sudije izvestioca. Objavljeno je u Službenom listu 17. novembra 2014. godine.
59. Shodno tome, postupak sproveden u slučaju KO155/14 je u skladu sa članovima 19. i 22. Zakona.
60. Stoga, Sud naglašava da njegova odluka u vezi sa zahtevom KO155/14 je konačna i obavezujuća za *pravosuđe i sva lica i institucije Republike Kosovo*, shodno članu 116.1 [Pravni efekat odluka] Ustava.”
61. Sud podseća da je ukaz predsednice Republike Kosovo ustavan, jer je donet na osnovu međunarodnih obaveza između Republike Kosovo i Evropske unije, što je definisano u bilateralnom sporazumu. Ustavnost sadržaja ovog sporazuma ne može da se razmatra od strane Suda. (vidi slučaj: KO95/13, podnosilac zahteva: *Visar Ymeri i 11 drugih poslanika Skupštine Republike Kosovo*, presuda od 9. septembra 2013. godine).
62. Sadržaj ukaza predsednice Republike Kosovo je određen bilateralnim sporazumom između Republike Kosovo i Evropske unije. Ukaz je bio ratifikovan 2/3 većinom Skupštine Republike Kosovo. Ustavna obaveza predsednice Republike Kosovo je da prenese tekst, kao što stoji u bilateralnom sporazumu u njen Ukaz i izvrši to putem njenog Ukaza.

63. Ukaz predsednice Republike Kosovo je proglašen kompatibilnim sa Ustavom. Prema tome, pitanje ustavnosti ukaza predsednice Republike Kosovo je *res judicata*.
64. U ovim okolnostima, Sud podseća da je već odlučio o slučaju KO155/14. Sud je zaključio da je ukaz predsednice Republike Kosovo kompatibilan sa Ustavom.
65. Na osnovu gore navedenog, Sud odbacuje zahtev KO22/15, kao očigledno neosnovan, u skladu sa članom 29. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 29. Zakona, pravilom 36 (1) (d) i (2) i pravilom 56 Poslovnika, dana 30. april 2015. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku podnosiocu i predsednici Republike Kosovo;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

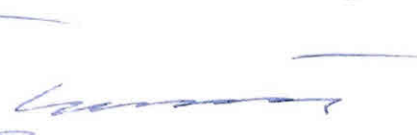
Sudija izvestilac

Arta Rama-Hajrizi

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani